

„בדירה היה חושך.“ משיך מאיר בוגלו את סיפורו, „כפי שאני זוכר, עברתי דרך המיטבה ונכנסתי לחדר. ושם ראיתי את שמעון ודניאל צומדים ליד מיטה. בתוך המיטה שכבה אשה. אני לא שמתי אז לב אם היתה מבוגרת או צעירה. ראיתי ששמעון מוציא גתחת לכרית, שהיתה מונחת עליידי ה' ראש של האשה, חבילה של כסף. „אחר-כך התחלנו לחפש עוד בדירה. לא מצאתי שום דבר. אחרי כמה זמן באו אלי שמעון ודניאל ואמרו לי, בוא נשכב עם האשה ששוכבת על המיטה. אמרתי להם שאני לא רוצה לגעת באשה ושלף יעשו לה שום דבר. אבל שניהם המשיכו להשפיע עלי שכל זאת נשכב עם האשה. אני לא רציתי ואמרתי להם: בואו נצא מהדירה, אם אתם לא רוצים אני יוצא לבד. הם לא ענו לי ואני אמרתי להם שאני יוצא מהדירה. יצאתי מהדירה מהר תו חלון שנכנסתי.

שביצעו שלושת הצעירים בני ה-18 שתקפו זקנה בלב תל-אביב, אנטו אותה והתעללו בה באכזריות. בתמונה, מימין לשמאל, שופטי בית-המישפט המחוזי בייסקי, וולנטיין וצלטרנו.

„עבירות שפלות ביותר!“

שלושת שופטי בית-המישפט המחוזי בתל-אביב את המעשים הגדירו

לוח לארץ ממרוקו בשנת 1965. חודשים מספר לפני העלייה מת אבי המשפחה מהתקף-לב. אשתו ושמונת ילדיהם הגיעו לארץ והשתקפו בעירת העולים הנגבית שדרות. תחילה ניסו הילדים הגדולים שבמשפחה להישאר במקום ולעזור לאם בכלכלת המשפחה. אולם כעבור זמן קצר עזבו הגדולים את דירת המשפחה וחיפשו מזלם הרחק משדרות. האם נשארה לבדה עם שלושה מילדיה הקטנים, ששמעון ודניאל היו הגדולים שבהם.

זה לציין שכאשר נכנסתי לחדר היה כבר בלגן בבית וראיתי שהם כבר עשו חיי פוש בבית. לכן אחרי שיצאו מהחדר, שם שכבה האשה. יצאנו שלושתנו מהחלון דרכו נכנסנו לדירה.“

אמרתי להם שאני לא רוצה. אני ומאיר ישבנו על כסא. ברצוני לומר, שכאשר נכנסנו לדירה מאיר ודניאל, לקחו אותי לחדר שלה ושם ראיתי על המיטה שר' כבת אשה אשר נראתה לי זקנה עם שערות לבנות שהיו לה.

חיים בקהילה עבריינית

מאיר בוגלו, יחד עם שני האחים דניאל (18) ושמעון בוגלו (19) הועמדו לדין, כשהם נאשמים בשלוש

„לי לא היה אומץ לנגוע בה ולכן עברתי לחדר השני ביחד עם מאיר ואחי דניאל נכנס לחדר היכן שהאשה שכבה כעבור מיספר דקות שמעתי שאותה אשה אמרה לדניאל: „אני אשה זקנה, אבל לא שמעתי צעקות או כל דבר אחר. כעבור מיספר דקות, אחרי שדניאל

„לקחנו מונית ואמרנו לנהג לנסוע לי- תחנה המרכזית, מאחר ורצינו לאכול משהו. בדרך לתחנה המרכזית שמעון ודניאל אל התחילו לדבר איתי ועם נהג המונית. הם סיפרו לנהג שפרצו לדירה, גנבו כסף ונאסו את האשה שהיתה בבית. אני אמרתי להם שיפסיקו לדבר, אך הם לא רצו והמשיכו לדבר עם נהג המונית. הוא שאל אותם: „איך זה היה? ואני שניהם אמרו לו שהאשה היתה זקנה אבל זה היה טוב לשכב איתה. „הגענו לתחנה המרכזית וראינו שהמס' עדות סגורות. אמרנו לנהג המונית שיקח אותנו למסעדה ב'פן. הוא לקח אותנו למסעדה ערבית. כאשר ירדנו מהמונית ש' הוצאתי מהכיס שלי 4 דולאר מהכסף ש' לקחנו מהדירה ונתנו לנהג המונית. הוא החזיר לי עודף 11 לירות. נכנסנו למסע' דה, אכלנו פול. תוך כדי שאנחנו אוכלים הוצאתי את כל הכסף שלקחנו מהדירה והתחלנו שלושתנו בכסף. „אחרי שגמרנו לאכול את הפול, כל אחד שילם עבור האוכל שאכל.

אבל הם לא נשארו שם לבד. אחותם הגדולה, בת 26, גרושה שילדה שני ילדים מחוץ לנישואים, מסרה אחד מהם לטיפול לאמה. אחות שנייה, נשואה, שהתגוררה אף היא בתל-אביב היתה ידועה לחוק כמי שגמלה אורח חיים מסופק. כאשר מלאו לשמעון ודניאל 16 שנים הם עזבו את בית אדם בשדרות ועברו לחיות אצל אחי-ייתיהן בתל-אביב.

האם, אשה בת 54, ניסתה לצאת לעי-בודות שונות כדי לפרנס את ילדיה. אולם היא היתה חולנית ולא קיבלה עבודות. איש מהילדים לא תמך בה.

שמעון בוגלו, הגדול משני האחים, עלה לארץ כשהוא בן 11. במרוקו, טען, למד בבית-ספר והיה תלמיד טוב. אבל בארץ לא השתלב במסגרת הלימודים ולא ביקר בבית-ספר באורח סדיר. בגיל 13 נשלח ללימודים במוסד מיוחד, שם למד כשנ' תיים ימים. אחר כך עזב את בית-הספר והצטרף לחבורת נערים עבריינית.

היתה זו קהילה עבריינית בראשותו של עבריין מבוגר, המוכר למשטרה, בה שררו מנהגים מוסריים, חברתיים ומיי-נייסוסטים, שהשאירו את רישומם בהת-פתחותו של שמעון. מגיל 15 החל שמעון להסתובב עם החוק. כל הנסיונות לשקם אותו, עליידי שירות המבחן לנוער ועל-ידי עבודה במחנה צבאי, עלו בתוהו.

„תוצר הסביבה בה גדלו“

בעית שנתרך משפטם של שלושת בני בוגלו, כתב שמעון בוגלו מכ- תב אישי אל השופטת שולמית וולנטיין, שהיתה בהרכב בית-המשפט, כתב שמעון במכתבו, בין השאר: „פונה אל כבוד השופטת נער שכל עולמו חשך עליו ומקווה שהשופטת תעזור לי להלבין את עולמי. אני נער צעיר שעקב התאכזרות הגורל נתקלתי באדם שגילו 27 אשר גיי-דל נערים והסיתם לא לחזור הביתה. אני חייתי תחת השפעה בתיקוה, שאותו אדם ידרייני בדרך הנכונה ובמקום זה ביקש תמורה עבור זה שגידל נערים ודרש ש-גל לנגוב ולבצע מפשעים. על-גמלת שהוא הבטיח להעשיר אותנו ושני ואני נער רך ופגיע וקל-דעת השתכנעתי לדבריו.

אשמות המורות: אינוס בצוותא, שוד חמור והתפרצות לבית-דירה. מה הרקע של שלושה צעירים בגיל העשרה, שאחד מהם, דניאל, הוא כבר נשוי, שהביא אותם לבצע מעשה התעו-ללות אכזרי בנקנה, ללא כל סיבה נראית לעין?

גמר, נכנס לחדר מאיר. דניאל התלבש ונכנס לחדר חדר גם כן ועלה על האשה. נכנס לאותו חדר גם כן ועלה על האשה. אני לא שמעתי שהם מדברים ביניהם, ולא קולות של התנגדות של האשה. אני רוצה להגיד שבין שני החדרים היו תה דלת לא סגורה, ואני ישבתי מול הדלת וראיתי איך שדניאל עולה על ה-ספה היכן שישנה האשה ואחרי שירד מ-הספה, התלבש ומאיר עלה על הספה. כע-בור מיספר דקות ירד מאיר גם כן מ-הספה והם שניהם באו לחדר איפה שאני ישבתי וראיתי שמאיר מחזיק בידו כרית ומתוכה הוציא שטרות כסף. בין אחי ומאיר התחיל ויכוח. אני לא יודע על-מה הם התוכחו ביניהם. יתכן והם לק-חו משהו שרצו להסתיר ממני. אני רר-

„אחרי שיצאנו מהמסעדה כל אחד הלך לכיוון אחר. יותר לא פגשתי את דניאל. את שמעון פגשתי ביום שנעצר בקפה של נעים על שפת-הים. אני רוצה להגיד וגם נשבע, שאני לא שכחתי עם האשה ההיא ולא נגעתי בה כלל. וגם אמרתי לשמעון ודניאל שלא יגעו בה. אני רק לקחתי את הכסף משמעון ויצאתי מהדי-רה. אני מתחרט על מה שכחתי, רוצה לגמור עם הכל ולהתחיל בחיים חדשים.“

„מעולם לא ישבתי בבית-סוהר, אבל בשבתי הוכיחי וזמדיתי רבות על דברים שלא חשבתי מעולם: מעשים מגונים וביצוע מעשי סדום בגופי תחת איום, השחתת פנים. אני מעולם לא עישנתי סמים, אבל בכלא כן עישנתי תחת איו-מים ומעשי אלימות. אני חי בפחד שאני אימכר לסמים ואז לא יהיה באפשרותי

מספתו של אלברט בוגלו עמדה לעי-

עדי כאן סיפורו של מאיר בוגלו. היתה גירסה קצת שונה על מה שאירע. סיפר שמעון: „כאשר נכנסתי לדירה, מאיר ודניאל אמרו לי, שבתוך הדירה ישנה בחורה צעירה ערומה ואמרו לי, בוא וניין אותה ביחד. אני בכלל לא רציתי וגם